

Arrest

**nr. 60 499 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat F. WILLEMS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 februari 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 juli 2010.

1.3. Op 12 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bent een ongehuwde islamitische Koerd met de Syrische nationaliteit, geboren op 20 juli 1977 in het dorp Abu Ujeila, district al-Malikiye in de provincie Hasake, waar u tot aan uw recentste problemen woonde. U stopte met het secundair onderwijs in het tweede jaar wegens de financiële situatie en begon te werken op de landbouwgronden van de familie. U volbracht uw legerdienst in 1996. U bent zelf niet politiek actief maar uw twee neven, A.(...) en S.(...), die ook uw burens zijn, zijn lid van de KDPS (al-Parti) en werden daarom in het verleden ondervraagd.

In 2007 werd er een leraar aangesteld op de dorpschool. Het was een Arabier. Hij kreeg in het dorp logement en eten. Tijdens feestdagen en verlofdagen ging de leraar echter naar Rumeylan, waar een wooncomplex voor ambtenaren is.

Elk jaar werd op het pleintje achter uw huis op de avond van 20 maart het vuur van Newroz aangestoken en werd er gedanst en muziek gespeeld. U had daardoor nooit problemen ondervonden. Op 22 maart 2008 en 2009 werd u echter door de politieke veiligheidsdienst meegenomen voor ondervraging in verband met het vuur van de avond van de voorbije 20ste maart. Zij wierpen u voor de voeten dat u de KDPS en de Yekitipartij toestemming gaf om bij u thuis feesten te organiseren. U ontkende echter elke politieke bedoeling en werd weer vrijgelaten. Zijn waarschuwden u wel dit niet meer te doen.

Gezien de nieuwe leraar tijdens de festiviteiten in het dorp aanwezig was en u voorheen nooit problemen had gehad vermoedde u dat hij een spion was die u had aangegeven. Dit vermoeden werd versterkt toen u vernam dat hij gevoelige vragen begon te stellen aan de leerlingen over wat hun politieke voorkeuren waren. U organiseerde voor het schooljaar 2009-2010 een boycot tegen de leraar. Het hele dorp, eigenlijk allemaal familieleden van u, stopte met eten te geven aan de leraar. De leraar sprak u aan en vroeg u waarom u het dorp tegen hem opzette. U antwoordde dat u daar niets mee te maken had en dat hij zijn overplaatsing maar moest vragen indien hij zich niet goed voelde in het dorp.

Op 1 november 2009 kwam de politieke veiligheidsdienst naar uw huis omdat die ochtend de Koerdische vlag wapperde op de school in de plaats van de Syrische vlag. Zij vroegen of u iets gemerkt had. Toen u ontkende zeiden ze dat ze het wel van u zouden te weten komen. U werd heel bang en probeerde te vluchten. U werd echter neergeslagen met de kolf van een geweer. Toen u wakker werd was de politie gevlucht vrezende dat ze u zouden gedood hebben en het dorp u zou wreken, ze hadden ook de leraar meegenomen. U dook op aanraden van uw neef A.(...) onder bij A.(...) in een buurdorp. A.(...) ging dagelijks informeren naar de situatie en vertelde u dat de agenten u nog steeds zochten. U zou worden beschuldigd van het aanbrengen van de Koerdische vlag op de school. U vermoedde dat het de leraar is die zelf de vlag had opgehangen om u valselijk te beschuldigen.

Op 25 januari 2010 vertrok u naar Aleppo van waaruit u naar Turkije doorreisde. Op 2 februari 2010 vertrok u in een vrachtwagen naar Europa. Op 8 februari 2010 kwam u in België aan en vroeg u bij de verantwoordelijke autoriteiten om internationale bescherming.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden gearresteerd, mishandeld en gestraft op beschuldiging van het hangen van een Koerdische vlag.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na uw gehoor van 14 juli 2010 op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk maakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegronnd is.

Het door u neergelegde identiteitsdocument ondersteunt uw identiteit en herkomst, na analyse van uw verklaringen worden deze elementen niet door het CGVS betwist.

Wat betreft de elementen die aan de basis van uw aanvraag om internationale bescherming liggen brengt u enkel uw verklaringen in om deze elementen te ondersteunen. Deze verklaringen komen echter niet aannemelijk over. Allereerst moeten uw verklaringen worden bekeken in het licht van de algemene plausibiliteit van de aangehaalde feiten. Het gaat hier om een aantal feiten, het organiseren van de vuurceremonie van Newroz en het vervangen van de Syrische vlag door de Koerdische, die door de Syrische autoriteiten als ongeoorloofde politieke daden zouden worden gezien, mochten zij echt gebeurd zijn. In dat geval zouden de autoriteiten de verschillende sporen volgen om de wortels van het politiek activisme te vinden en in de eerste plaats de gekende politieke activisten aan de tand voelen. U stelt echter dat u bij de drie aangehaalde incidenten telkens de enige verdachte was en dat er niemand anders in dit verband werd gearresteerd (gehoor, p. 12, 13, 16). Nochtans was u politiek niet

actief en woonden uw wel politiek actieve neven, A.(...) en S.(...) (zie gehoor, p. 6-7), net naast u en dichter tegen de school dan u (zie geannoteerde satellietfoto als bijlage bij het gehoor). Tenzij u kan aannemelijk maken dat er speciale omstandigheden waren waarom de Syrische autoriteiten in deze gevallen enkel u viseerden komen de gebeurtenissen zoals u ze schetst dus weinig plausibel over.

U beweert dat de oorzaak van deze situatie was dat u, voor wat betreft de ondervragingen in verband met de vuurceremonie, zou zijn verklikt door de leraar en, voor wat betreft het incident met de vlag, dat de leraar u beschuldigd had de dader te zijn uit wraak voor de boycot die u tegen hem had georganiseerd (gehoor, p. 16). Deze argumenten kunnen echter niet overtuigen omwille van de hieronder besproken redenen.

Wat betreft de beweerde ondervragingen wegens de vuurceremonie beweert u te vermoeden dat de leraar u verklikte en dat dit de aanleiding was van uw ondervragingen. Deze ceremonie werd traditioneel op het plein achter uw huis georganiseerd, waar ook de huizen van uw politiek actieve neven aan grenzen, en leidde nog nooit tot problemen. Mocht de politieke veiligheidsdienst hebben willen reageren op deze gebeurtenissen is het, zoals reeds aangehaald, onlogisch dat zij enkel u zouden lastigvallen terwijl het hele dorp aanwezig was en u bovendien gekende politieke activisten als buur heeft, namelijk uw neven A.(...) en S.(...), die in de huizen naast u wonen. Gezien de officier van de politieke veiligheid, A.(...) A.(...), in uw dorp en in de omliggende dorpen gekend was en een Arabier was die perfect Koerdisch sprak (gehoor, p. 9), is het niet aannemelijk dat deze, als officier van de inlichtingendienst die zich net met zulke zaken bezig hield, niet op de hoogte zou zijn van de situatie in uw dorp, wat er gebeurde en wie de politieke activisten waren. U haalde gedurende het gehoor trouwens zelf aan dat de politieke veiligheid goed wist dat u geen politiek activist was (gehoor, p. 11), dat A.(...) A.(...) een specialist was in zulke dingen (gehoor, p. 13) en uit uw verklaringen blijkt ook dat zij wisten dat uw neven politiek actief waren (gehoor, p. 6-7). Het komt daarom totaal niet aannemelijk over dat A.(...) A.(...) aan die gekende realiteit zou voorbijgaan en op basis van een "verklikking" door de nieuwe leraar zou denken dat u de verantwoordelijke was van het gebeuren. Uw beweringen zijn des te minder geloofwaardig omdat de nieuwe leraar niet in de positie was om u aan te duiden als verantwoordelijke, het ging hier immers om een collectief gebeuren waar het hele dorp, allemaal familieleden, aan deelnamen en het pleintje grensde zoals gezegd ook aan de huizen van uw neven. Als iemand die in deze realiteit opgroeide komt het evenmin overtuigend over dat u zelf zou denken dat de leraar hierachter zat. U heeft geen overtuigende argumenten gegeven om aan te nemen dat in de specifieke gevallen van 2008 en 2009 de autoriteiten u als verantwoordelijke zouden hebben gezien en dat dit het gevolg was van verklikking. Hierdoor wordt de aannemelijkheid van deze gebeurtenissen aangetast.

Vooraleer over te gaan naar de bespreking van uw argumentatie voor het incident met de Koerdische vlag moet worden toegevoegd dat de aannemelijkheid van uw arrestaties en ondervragingen in verband met de vuurceremonie ook om een andere reden wordt aangetast. Uw relaas in verband met deze ondervragingen komt immers inconsistent over met het hierboven vastgestelde profiel van A.(...) A.(...). Zo komt het niet aannemelijk over dat iemand met de ervaring van A.(...) A.(...) de vuurceremonie zou verwarren met een politiek debat van de KDPS en de yekitipartij (gehoor, p. 11). Het komt evenmin aannemelijk over dat u deze ervaren agent zou moeten uitleggen wat de vuurceremonie was en dat het een collectief gebeuren was waar het hele dorp aan deelnam (gehoor, p.11, 12-13).

Wat betreft uw beweringen dat u ook bij het incident met de vlag de enige verdachte zou zijn omdat de leraar u zou hebben beschuldigd uit wraak voor de boycot die u tegen hem had georganiseerd zijn uw argumenten evenmin overtuigend. Gezien u deze boycot in eerste instantie zou hebben georganiseerd omwille van uw arrestaties na de vuurceremonie van 2008 en 2009, die weinig aannemelijk zijn, is het eveneens weinig aannemelijk dat u werkelijk een boycot tegen de leraar zou hebben georganiseerd. Deze appreciatie wordt onderstreept door het gegeven dat het weinig aannemelijk overkomt dat de leraar tegen een boycot zou reageren door het bedenken van intriges die onder de verantwoordelijkheid vallen van de politieke veiligheidsdienst en die zich ook tegen hem zouden kunnen keren indien zijn bedrog zou uitkomen (u stelt dat hij zelf de Koerdische vlag zou hebben uitgehangen om u te kunnen beschuldigen, gehoor, p. 17).

Naast de hierboven besproken geloofwaardigheidsproblemen wordt de geloofwaardigheid van het incident met de vlag aangetast door uw incoherente verklaringen. Tijdens de bijna drie maanden dat u ondergedoken leefde bij A.(...) zou deze u verteld hebben dat de politie u nog steeds zocht, maar u niet hebben willen zeggen hoeveel keer de politie naar u was komen vragen omdat hij 'uw geestestoestand niet wilde verergeren' (gehoor, p. 15-16). Gepolst naar het moment waarop u werd beschuldigd door de autoriteiten van het aanbrengen van de vlag (zij waren immers enkel informatie komen vragen) stelde u dan dat A.(...), toen u bij hem was ondergedoken, u zei dat de autoriteiten telkens zij naar u kwamen zoeken aan de familie vertelden dat de aanklacht deze keer groot

was, dat het hangen van een Koerdische vlag een zwaar misdrijf met een zware straf was (gehoor, p. 18). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat A.(...) u niets zei om u te sparen stelde u dan dat dit enkel in het begin was en dat u later meer vragen stelde (gehoor, p. 18). Deze verklaring kan niet worden aanvaard omdat uw bewering dat A.(...) u bepaalde informatie niet gaf betrekking had op uw hele onderduikperiode en niet op het eerste deel ervan, anders zou zij immers niet steekhoudend zijn als antwoord op de vraag hoeveel keer de politie was langsgesproken (gehoor p. 16).

Er kan gezien bovenstaande observaties dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij zich onmogelijk akkoord kan verklaren met de motivering van het CGVS alsof het asielmotief van verzoeker geen binding kent met de bepalingen van het Verdrag van Genève. Voorts herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij beroept zich hiervoor op de feiten zoals uiteengezet in zijn vluchtrelaas.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij geenszins aannemelijk maakt dat hij als zijnde niet politiek actief telkens de enige verdachte was bij de door hem aangehaalde politieke incidenten – het organiseren van de vuurceremonie van Newroz en het vervangen van de Syrische vlag door de Koerdische – dit terwijl zijn politiek actieve neven net naast hem woonden.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en in wezen de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Hij beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet dienend om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat (i) de door verzoeker aangehaalde feiten door de Syrische autoriteiten als ongeoorloofde politieke daden zouden worden gezien mochten zij echt gebeurd zijn, in welk geval de autoriteiten de verschillende sporen zouden volgen om de wortels van het politiek activisme te vinden en in de eerste plaats de gekende politieke activisten aan de tand zouden voelen zodat verzoekers bewering dat de Syrische autoriteiten in deze gevallen enkel hem viseerden weinig plausibel overkomt, (ii) het niet aannemelijk is dat de officier van de politieke veiligheid, die in verzoekers dorp en de omliggende dorpen gekend was en een Arabier was die perfect Koerdisch sprak, niet op de hoogte zou zijn van de situatie in verzoekers dorp, wat er gebeurde en wie de politieke activisten waren, temeer verzoeker zelf aanhaalde dat de politieke veiligheid goed wist dat hij geen politiek activist was en dat zij wisten dat zijn neven wel politiek actief waren, zodat het totaal niet

aannemelijk overkomt dat deze officier van de politieke veiligheid zou voorbijgaan aan de gekende realiteit en op basis van een “verklikking” door de nieuwe leraar zou denken dat verzoeker de verantwoordelijke was van de vuurceremonie, een collectief gebeuren waar het hele dorp aan deelnam, (iii) het evenmin aannemelijk overkomt dat een ervaren officier van de politieke veiligheid de vuurceremonie zou verwarren met een politiek debat van de KDPS en de Yekitipartij, noch dat verzoeker deze ervaren agent zou moeten uitleggen wat de vuurceremonie was en dat het een collectief gebeuren was waar heel het dorp aan deelnam en (iv) het weinig aannemelijk overkomt dat de leraar tegen een boycot zou reageren door het bedenken van intriges die onder de verantwoordelijkheid vallen van de politieke veiligheidsdienst en die zich ook tegen hem zouden kunnen keren indien zijn bedrog zou uitkomen, te verklaren of te weerleggen. Bovendien staan verzoekers beweringen in het verzoekschrift op een aantal punten haaks op de verklaringen die hij aflegde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo houdt verzoeker thans voor dat de leraar tijdens de weekends en de feestdagen in het dorp bleef om te spioneren. Tijdens het gehoor stelde hij daarentegen: ***“Bleef hij daar de hele tijd of slechts enkele dagen per week? Soms verbleef hij in Rumeulan en soms in het dorp. Rumeulan is niet ver. Met feestdagen of verlofdagen ging hij bnaar Rumeulan. Op de gewone dagen verbleef hij bij ons.”*** (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Waar hij in onderhavig verzoekschrift het motief van de bestreden beslissing tracht te weerleggen waar wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat A.A., de officier van de politieke veiligheid, niet op de hoogte zou zijn van de situatie in zijn dorp, wat er gebeurde en wie de politieke activisten waren, door te argumenteren dat A.A. als officier van de inlichtingendienst slechts over namen en families van de omliggende dorpen in zijn uitgestrekt gebied beschikte en hij net om die reden met spionnen zoals de nieuw aangestelde leerkracht samenwerkte, verklaarde hij tijdens het gehoor uitdrukkelijk ***“Ik herkende de agent a.(...) A.(...) onmiddellijk want hij is bekend in ons dorp en de omliggende dorpen. Hij is een arabier die perfect Koerdisch spreekt. (...) Eerlijk gezegd weten ze zelf heel goed wie lid is en wie niet en bij welke partij.”*** (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en p. 12). Het komt aan verzoeker toe om hoger genoemde motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij hij volgens zijn verklaringen door agenten van de politieke veiligheid werd neergeslagen met de kolf van een geweer, om vervolgens door hen voor dood te worden achtergelaten, waarna zij vluchtten uit angst dat het dorp zich op hen zou wreken (administratief dossier, stuk 4, p. 15), de Raad uitermate amateuristisch overkomt zodat ook aan dit aspect van verzoekers relaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Immers, van Syrische agenten van de politieke veiligheid die een politiek misdrijf onderzoeken, in casu het ophangen van een Koerdische vlag, hetgeen zoals verzoeker het zelf stelt een ernstig misdrijf is (administratief dossier, stuk 4, CGVS, p. 18), kan verwacht worden dat zij met de nodige professionaliteit dergelijke zaken benaderen en zij bij een geplande arrestatie, zelfs al loopt het uit de hand, niet bang zullen weglopen maar in tegendeel, toegelopen andere mensen van het dorp zullen verhinderen tussenbeide te komen.

2.5. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de informatie die hij tijdens zijn onderduikperiode al dan niet zou hebben gekregen, bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de vaststellingen in dit verband steun vinden in het administratief dossier. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.6. De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoont. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad merkt voorts op dat de begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 65.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.” Het tweede lid van dit artikel stelt dat “interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat “[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het

regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...).” (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan verzoekers raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde ‘Subject Related Briefing’. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS